

dagi suuremat posti, taskus ei olle? Se tühi assi ei pane mind kohluma! Wandugo neimad sadda, korda mulle ukatust: ma sadan nende wanded tuulde. Saatke tühjad murred tuulde, armas lellespöeg, neimad ei wõi mulle midagi teha. Astuge tupp, leiba wõtma. Teile õnneks püüdsin täna kaks nored meikad, mis teile wistist maitsewat. Urge niimetage Ermelinale sest sõna, mispärast seie tullite; naisterahwas teeb parmust wärblase. Õnne lähhen teiega seltsis kuüninga kotta.”

Irmabbe tõutas ello ja warra rōemoga sõbra lünastuseks anda; Reinowadder tänas lahke lubbamise eest, üteldes: „Kui nad mulle mahti annawad wabbandada, siis pettan libbeda kelega kuüninga ja teised issandad.”

Tuppa astudes leidsid neimad maggusa roa jubba laual. Nored meikad maitsefid iggauhhele mokka mõda. Sõma laual ütles Reinowadder määrle: „Wadake miino wisakaid poegi! Nossel ja pissoke Rein jatwad mõllemad üksford meie sugguwõssale auuks. Weiked telmid allawad jubba isse toitu püüdma ja tewad mulle iggapääw rōemo; üks napsab kanna pöököse, teine tuikese ja pardi pöea. — Weiskas lüpsides õppetan neid, kuidas küttide, koerte ja linnude eest nahka peatwad oidma; mõne nädala pärast wõin neid üksi sagile läkitada. Wängides saatsiwad kohhe teine teise kõrrisi kinni, ja on nõnda õppinud, et kohhe küned turja peale ja ambad kõr-

risse allawad, sellepärast ükski loom nende küüsis laua ei sippelda.”

Irmabbe kostis: „Misuggused lapsed tewad wänemale rōemu ja meie sugguwõssale auo.”

Reinowadder pallus juttu lõppetada ja puhkama eita. Perrenaine oli põhku põrrandale pannud, kuhhu peale kōit üheskoos puhkama eitsid. Reinowadderi issanda pütsid sõelused püüli, ei tulnud õ otsal uai teina silma. Enne koitu tõusis ta assemelt ja ütles filmi lakkudes naisele: Olge mureta, kallid ing! ma lähhen lellespöega kuüninga kotta mõnda tühja asja selletama. Pange illusast majja ja lapsi tähele. Peaks leddagi miino järrele küssima, sellele andke lahkest lühhidelt wastust, pitkemat lorri ehk kõrwa fossimist ei olle kuskil tarwis. Piddage wärrawad ja ukseid luffus; tühjad murred saatke tuulde!

Ermelina wastas: „Armas mees! mis teid kuüninga kotta sunnib miinema? Wai kas unnustasite wimast luggu, kus waetwaga wõllast peasite?”

„Tühi tuul!” naeratas Reinowadder. „Kannepid on alles kühwamata, kust mulle wõlla ohheliko tehakse. Ma ilmas juhtub mõnda: üks kautab sutäie ammašte wabhelt, teine leiab odetud kassust foggemata kahju! Tühja asja tallitusele pean kuüninga ette miinema; waenlaste ulk ei tohhi miinusse putuda. Nende rumalad nõuupidamisid lähwad tühja. Jumalaga, armoke!” — Sedda üteldes astus ta määraga uksest wälja.